

ή Ζινέττα παρηκολούθουν αυτό το θέαμα.

— Λοιπόν, κύριε υπουργέ της Άστυνομίας, ήρώτησε θριαμβευτικώς η δούκισσα, πώς σάς φαίνεται;... σάς βαστά ακόμη ή καρδιά άρνήσθε είς τον προστατευόμενόν μου την άδειαν που σάς έζήτησα; Άφου ή κυρία Μοντεσκιού του κάμνει την τιμήν να του έμπιστευεται τον βασιλέα της Ρώμης;

Ο Ροβίγος είχε νικηθή, αλλά την στιγμήν που ήτοιμάζετο ναποικισθή είς το λογικόν έπιχειρήμα της Κας Σάν-Ζέν, έσταμάτησε, διότι είδεν άρχόμενον προς άυτούς, μ' έσπευσμένον βήμα, με τας χείρας όπισω και άσκεπή, τον Αυτοκράτορα.

Γιδαμαξιάς του βασιλέως της Ρώμης!

Ο Ναπολέων, από το άνοικτόν παράθυρον του γραφείου του, είχε παρακολουθήσει την μικράν σκηνήν που διηγήθημεν, και, κουρασθείς να υπαγορεύη, άφηκεν άποτόμως τούς γραμματείς του και έξήλθε νασπαθών τον υιόν του.

Έκπληκτος που τον εύρισκεν είς το άμαξάκι εκείνο, το όποιον πρώτην φοράν έδλεπεν, έστάθη κ' εκύτταζε τούς παρόντας με βλέμμα άυστηρόν συγχρόνως κ' έρωτηματικόν.

Η κυρία Μοντεσκιού είχε σπεύσει να πάρη το βρέφος, το όποιον παρέδωσεν είς την παραμάναν, και ήτοιμάζετο να δώσει είς τον Αυτοκράτορα τας δεούσας έξηγήσεις, όταν ή στραταρχίνα Λεφέμπρο την προέλαθε.

— Μεγαλειότατε, είπεν υποκλινομένη, θα με συγχωρήσετε που, χωρίς την άδειάν σας, έφερα είς τον Βασιλέα της Ρώμης αυτό το νέον παιγνίδι;

Ο αυτοκράτωρ έπηρε τον υιόν του είς τας άγκάλας του και, εύχαριστημένος προφανώς από την άνηθραν όψιν του βρέφους, ήρώτησε:

— Σεις λοιπόν, δούκισσα, τα κάμνετε αυτά είς το πείσμα της κυρίας Μοντεσκιού;

Η κυρία Σάν-Ζέν, ή όποια έγνωρίκε καλά τον Αυτοκράτορα, ένόησεν από το μειδιάμα του και από τον τόνον της φωνής του ότι ή υπόθεσις έλάμβανε καλήν τροπήν διά τούς προστατευόμενους της. Και άπεκρίθη, λαμβάνουσα τον Τιάρχον και την Ζινέτταν από τας χείρας:

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, έγω έλαθα το θάρρος να είσαγάγω εδώ αυτά

τά παιδιά, εκ των όποιών το ένα είνε παλαιά γνωριμία της Μεγαλειότητός Σου.

Έπί μάλλον έκπληκτος, ο Αυτοκράτωρ απέδωσε τον βασιλέα της Ρώμης είς την παιδαγωγόν και προσήλωσεν επί του Τιάρχου το όξυ έκένον βλέμμα, χάρις είς το όποιον κανένα ποτέ δεν έλησμόνει, έστω και άν δεν τον είχεν ιδή παρά μίαν μόνην φοράν.

— Μπα! μπα! έκαμην άλλ' άν δεν άπατώμαι αυτό είνε το παιδί του Άουστερλίτς και της γεφύρας του Θαβώρ, ο μαθητής που είχα είσαγάγη είς το Αυτοκρατορικόν Λύκειον κ' έδραπέτευσεν!

Ο Τιάρχος έτρεμεν από την συγίνησιν, ή Ζινέττα έσφιγγε σταμωδικωστήν χείρα της στραταρχίνας. Και οι δύο έπεριμεναν, με σκυμμένα κεφάλια, χωρίς να προφέρουν λέξιν.

Είς τας λέξεις ταύτας, ο Τιάρχος ό όποιος έως τώρα έκρατούσε και την άνακτονήν του, έρρίσθη, τρελλός από χαράν, είς τούς πόδας του Αυτοκράτορος. — Ω, Μεγαλειότατε! άνέκραξεν εύχαριστώ! Δεν ήμουν καμωμένος για να μείνω στο Λύκειο... δεν πταίω έγω!... Έμεινα όσο μπόρεσα... αλλά τώρα θα γίνω ένας καλός στρατιώτης... θα με ίδητε, και άς είμαι λιγάκι κουτσός... θα σκοτωθώ όπου με διατάξετε!

Η άφελής αυτή δήλωσις, της όποίας ή ειλικρίνεια ήτο καταφανής είς όλους, διέλυσε και το τελευταίον ίχνος δυσαρρεσκείας, το όποιον ήμπορούσεν άκόμη να έχη ο Αυτοκράτωρ έναντιον του δραπετέου. Έκύτταξε τον Τιάρχον μ' ενδιαφέρον και τον ήρώτησε:

— Πόσων έτών είσαι;

— Δεκαέξ, Μεγαλειότατε. Ο Ναπολέων ύψωσε τούς ώμους κ' έψιθύρισε: «Πολύ νέος για στρατιώτης.»

Αλλά ο Τιάρχος είχεν έτοιμον την άπάντησιν: — Πρό πέντε έτών, είπεν, έπήγα έπιστολήν της ύμετέρας Μεγαλειότητος διά μέσου του Άυστριακού στρατοπέδου. — Άλήθεια, είπεν ο Αυτοκράτωρ. — Και αυτός έλευθέρωσε τον συνταγματάρχην Κορμάν όταν τον έπιασαν αίχμαλώτον, προσέθεσε ή κυρία Σάν-Ζέν.

Η κυρία Μοντεσκιού παρέδωσε το βρέφος είς την παραμάναν... (Σελ. 294, στ. α')

«Πόσων έτών είσαι;... (Σελ. 294, στ. γ')

Ισπανία, τον έμπόδισεν έως τώρα να πραγματοποιήση τα σχέδιά του' αλλά μετενόησε πολύ διά το σφάλμα του, έπιωρήθη μάλιστα σκληρά, και τολμώ να έλπισω ότι θα τον συγχωρήσετε.

Ο Ναπολέων έδίστασεν όλίγον πριν άπαντήσθ, και έπιτέλους είπεν:

— Μα τί; πρέπει λοιπόν, κυρία στραταρχου, να σάς κάμνω πάντα ό,τι χάριν μου ζητήσετε;

— Μεγαλειότατε, άπεκρίθη έτοιμώς ή Κα Σάν-Ζέν' είπε παλαιά συνήθεια, την όποιαν ή Μεγαλειότης Σου δεν έχει λόγον ναλλάξη σήμερα.

Ο Αυτοκράτωρ έμειδιάσεν' ή πρώτην καντινιέρα ένικουσεν ακόμη μίαν φοράν...

— Άς είνε, είπεν ο Ναπολέων' άφου ο μικρός αυτός βοήμος προτιμά τας έχθρικός σφαιρας από τας τιμωρίας των καθηγητών, θα τον στείλωμεν είς το στρατεύμα' μās χρειάζονται άνδρες είς τον Ρήνον. Δεν μπορώ να λησμονήσω, ότι χάρις είς αυτό το παιδί ο Μυράτ έκυρίευσεν την γέφυραν του Θαβώρ.

Είς τας λέξεις ταύτας, ο Τιάρχος ό όποιος έως τώρα έκρατούσε και την άνακτονήν του, έρρίσθη, τρελλός από χαράν, είς τούς πόδας του Αυτοκράτορος.

— Ω, Μεγαλειότατε! άνέκραξεν εύχαριστώ! Δεν ήμουν καμωμένος για να μείνω στο Λύκειο... δεν πταίω έγω!... Έμεινα όσο μπόρεσα... αλλά τώρα θα γίνω ένας καλός στρατιώτης... θα με ίδητε, και άς είμαι λιγάκι κουτσός... θα σκοτωθώ όπου με διατάξετε!

Η άφελής αυτή δήλωσις, της όποίας ή ειλικρίνεια ήτο καταφανής είς όλους, διέλυσε και το τελευταίον ίχνος δυσαρρεσκείας, το όποιον ήμπορούσεν άκόμη να έχη ο Αυτοκράτωρ έναντιον του δραπετέου. Έκύτταξε τον Τιάρχον μ' ενδιαφέρον και τον ήρώτησε:

— Πόσων έτών είσαι;

— Δεκαέξ, Μεγαλειότατε. Ο Ναπολέων ύψωσε τούς ώμους κ' έψιθύρισε: «Πολύ νέος για στρατιώτης.»

Αλλά ο Τιάρχος είχεν έτοιμον την άπάντησιν: — Πρό πέντε έτών, είπεν, έπήγα έπιστολήν της ύμετέρας Μεγαλειότητος διά μέσου του Άυστριακού στρατοπέδου.

— Άλήθεια, είπεν ο Αυτοκράτωρ. — Και αυτός έλευθέρωσε τον συνταγματάρχην Κορμάν όταν τον έπιασαν αίχμαλώτον, προσέθεσε ή κυρία Σάν-Ζέν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΠΟΛΥΣ θόρυβος έγεινεν αυτές τας ήμέρας με τας νέας διπλωματούχους Άρσακειάδας. Δηλαδή τον θόρυβον τον έκαμαν αυτάι αι ίδιαι, αι όποιαι διαμαρτυρήθησαν καθ' όλους τούς τρόπους έναντιον των άποτελεσμάτων των έξετάσεων ισχυριζόμεναι ότι έγειναν πρωτοβάθμιοι όσα έπρεπε να λάβουν τούς κατωτέρους βαθμούς και τανάπαλιν. Συνέταξαν αναφοράς και ύπομνήματα, περιήλθον τα γραφεία των έφημερίδων, παρουσιάζθησαν είς τον ύπουργόν της Παιδείας, ώμίλησαν έκταώς μετά του τμηματάρχου, έκαμαν έπιτροπήν και διαδήλωσιν, και τέλος πάντων έγάλασαν τον κόσμον, — ή τουλάχιστον τον έσήκωσαν είς το ποδάρι.

Διότι, καθώς είδα είς τας έφημερίδας, και ο ύπουργός ο ίδιος συνεκινήθη, έθύμωσε κατά των καθηγητών που έκαμαν τας άδικίας, έπηρε το μέρος των νέων διδασκαλισσών και τας ύπεσχεθη ότι θα καταργήση ταποτελέσματα. Έξ άλλου μερικά έφημερίδες ύποστηρίζουν θερμώς αυτόν τον άγώνα. Καθόλου άπίθανον λοιπόν να πέλλη κάποια θεραπεία, να αναθεωρηθή ή βαθμολογία, και αι έσχάται να γίνουν πρώται, αι δε πρώται έσχάται, όπως και είς το Ευαγγέλιον...

Ίδου μία μικρά επανάστασις, κατά την όποιαν θα νικήσουν ίσως οι επαναστάται. Διότι περί επαναστάσεως βέβαια πρόκειται. Όταν μαθηται ή μαθήτρια έξεγειρώνται έναντιον των καθηγητών και φωνάζουν ότι ήδικήθησαν, καταργείται ή ύπακοή, ή ύποταγή, ή πειθαρχία. Άλλ' επειδή ή επανάστασις αυτή πιθανόν να εύδοκιμήση, —κατά το συμφέρον των επαναστατών, —πρέπει άρα γε να την έπιδοκιμάσωμεν; Πρέπει να πάρωμεν και ήμεεις το μέρος των νέων διδασκαλισσών;

Να σάς είπω την άλήθειαν, διατάζω πολύ. Δεν μου φαίνεται σωστόν, διά κανένα λόγον, να ένθαρρύνωμεν την άνοστασίαν, την άναρχίαν, την επανάστασιν. Ο μαθητής όσειλει πάντοτε να ύποκύπη είς τας αποφάσεις των διδασκάλων του, των καθηγητών του, και να δέχεται τον βαθμόν που του δίδουν οιοσδήποτε και άν είνε. Και άν τυχόν από μέσα του νομίζη, ότι ήδικήθη, να μην έκδηλώνη αυτήν την ιδεάν και προπάντων να μην θέλη, να παρασύρη είς κινή-

— Κι' αυτό άλήθεια, διέκοψεν ο Αυτοκράτωρ μ' έλαφράν ειρωνείαν' αλλά δεν παίρνονται δυο φορές τα γεφύρια με γυμνασμένους όνους, ούτε χρειάζονται στο στρατό μου γιδαμαξάδες!

Η κυρία Σάν-Ζέν έδειξε το αυτοκρατορικόν βρέφος, το όποιον ήρχισε να κλαίη, έκτεινον το χεράκι του προς την άμαξαν του Τιάρχου.

— Μεγαλειότατε, είπεν ή δούκισσα, ο βασιλεύς της Ρώμης δεν είνε της γνώμης σας... Άκούστε τον πώς γυρεύει τον γιδαμαξά του!

Γενικός γέλως ύπεδέχθη την τολμηράν αυτήν άπάντησιν της κυρίας Σάν-Ζέν. Ο Ναπολέων έπηρε τότε τον υιόν του και τον έκάθισε μόνος του είς τα βελούδινα μαξιλάρια. Και όπως την πρώτην φοράν, αι φωναι του μικρού έπαυσαν ως διά μαγείας.

Ο Τιάρχος έσυρε τας γίδας του και ή διακοπείσα άμαξάδα έσυνεχίσθη, με την διαφοράν ότι τώρα ο Ναπολέων, γοητευμένος από τα γέλια του μικρού, άπέπεψε τας γυναίκας και έβάδιζε παρά την άμαξαν, κρατών ο ίδιος τον Βασιλέα της Ρώμης.

Όταν μετ' όλίγας στιγμάς ο γυρός έτελείωσεν, ο Αυτοκράτωρ έστράφη προς τον όμιλον των άκινήτων αυλικών, οι όποιοι έστέκοντο διακριτικώς μακράν της οικογενειακής αυτής σκηνής, και έκραξε:

— Κύριε Καζινύ!

Ο αυλικός έπληρώσισε τρέχων. — Είθε σταυλάργης του Βασιλέως της Ρώμης, τώ είπεν ο Αυτοκράτωρ' ήλθεν ή ώρα να χρίσετε την ύπρεσίαν σας.

— Είμαι έτοιμος, Μεγαλειότατε! άπεκρίθη έκπληκτος ο Καζινύ.

— Λοιπόν, έξηκολούθησεν ο Αυτοκράτωρ, θα παραγγείλετε άμέσως είς τον άμαξοπηγόν μου Τραμπλαί ένα άμαξάκι, είς το όποιον ο νέος άπ' έδώ θα ζεύξη τας γίδας του. Όσο να έτοιμασθή ή πρώτη αυτή άμαξα του υιού μου, θα μεταχειρίζεται αυτήν.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΡΟΧΗ

Σύννεφα παντού, θα βρέξη. Πρώτος ποίος μικρός θα τρέξη, να γλυτώσει άπ' τη βροχή; Τα παιδιάκια δεν μιλούνε όλα στη σειρά κινουνε με περπάτημα ταχύ.

Μόλις ή βροχούλα άρχίζει, το βροχόνερο ποτίζει άνθη, δένδρα και φυτά. Μ' άπ' τη πέραν άκρην όξω φάνηκε το οφράνιο τόξο κ' ή ψιχάλα σταματά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ματα άντικανονικά και τούς άλλους δήθεν άδικηθέντας. Άλλοίμονον, άγαπητοί μου, εάν νικήσουν αυτήν την φοράν αι επαναστατήσασαι μαθήτριαι και άν έπιτύχουν την κατάργησιν των άποτελεσμάτων! Ποτέ, ποτέ πλέον δεν θα γίνονται έξετάσεις χωρίς να συμβαινούν τα ίδια και χειρότερα. Διότι μη νομίσετε ότι θα διορθωθούν τάχα οι καθηγηται και θα βαθμολογούν είς το μέλλον προσεκτικώτερα, δικαιοτέρα. Όχι! μόνον οι μαθηται θα χαλάσουν, θα χειροτερεύσουν, και με την παραμικράν πλέον ύπόνοιαν άδικίας, θα έξεγειρώνται και θάναστατώουν τον κόσμον.

Εγω τουλάχιστον ποτέ δεν ένθυμούμαι έξετάσεις διπλωματικές ή είσαγωγικές, χωρίς νακουσθούν τα φρικτά παράπονα των άδικηθέντων. Και διαδηλώσεις παρόμοιαι έγειναν πολλάι έως τώρα, και αναφοραι, και παραστάσεις είς τον ύπουργόν, και άγων διά των έφημερίδων. Με την διαφοράν μόνον, ότι αυτήν την φοράν τα παράπονα είνε ζωηρότερα και ή άγανάκτησις μεγαλητέρα. Άκούονται δε και από καθηγητάς—θλιβερώτατον! —κατηγορούντας άλλους καθηγητάς επί άδικία. Φαίνεται λοιπόν ότι κάτι άνώμαλον συνέβη είς αυτές τας έξετάσεις, ότι κάπως έχουν δικαίον αι παραπονούμεναι. Αυτό δεν το άρνούμαι. Φρονώ μόνον ότι και άδικημένοι, άφειλαν να ύποταχθούν, και ότι θα ήτο κάκιστον παράδειγμα εάν είσηκούοντο τα αίτήματά των.

Είς την ύπόθεσιν όμως αυτήν, την όποιαν διόλου δεν θαυμάζω, ύπάρχει και κάτι θραυμαστόν. Είνε ή στάσις μερικων πρωτοβαθμίων, αι όποιαι όμολογούν και αυτάι ότι άδικως έπήσαν τον πρώτον βαθμόν, ενθ' άλλαι, καλλίτεραι των, έπήσαν τον δεύτερον!! Θα το έπιστεύσατε αυτό; Είνε τώντοι μεγάλη γενναίουςυγία και ειλικρίνεια εκ μέρους των, άξία παντός έπαίνου. Δι' αυτό και μόνον αι παραπονούμεναι θα έπρεπε να κρατήσουν τον καλόν βαθμόν των. Άλλά μήπως είνε λόγια; Μήπως τα διαδίδουν αι άλλαι, αι δευτεροβάθμιοι, διά να μάς πείσουν ότι ήδικήθησαν; Δεν ήξεύρω!..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κολακεία είνε ή γνώμη την όποιαν εκφράζουν οι άλλοι περί ήμών χωρίς να την έχουν, και την όποιαν έχομεν ήμεεις χωρίς να την εκφράζομεν.

Αι μεγάλαί θέσεις ομοιάζουν με τας κορυφάς των ύψηλών βουνών. Μακρόθεν μάς φαίνονται κάτι μαγευτικόν. Άλλ' άμα άναβώμεν, βλέπομεν ότι ή μακρά διαμονή είς αυτές είνε όχληρά και σ'χεδόν άνυπόφορος.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
Ο ΑΕΡΟΝΑΥΤΗΣ ΠΩΛΑΝ

Με τας καταπληκτικὰς προόδους τῆς αεροπλοΐας, με τὰ μεγάλα αεροναυτικά κατορθώματα, τὰ ὁποῖα συγκινοῦν ὅλον τὸν κόσμον, οἱ αεροναῦται σήμερον φημίζονται καὶ δοξάζονται περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐνδόξους ἐφευρέτας, ἐπιστήμονας, συγγραφεῖς, καλλιτέχνας. Καὶ μεταξὺ τῶν γνωστοτέρων καὶ δημοφιλεστέρων εἶνε ὁ Γάλλος αεροναύτης Πωλάν, τοῦ ὁποῖου ἡ δόξα ἐφθασεν εἰς τὸ ζενιθὸν ἀπ' οὗτου, τὸν παρελ-

Ὁ Πωλάν καὶ ὁ υἱὸς του.

θόντα. Ἀπρίλιον, διήνησε πρῶτος ἀνε-airώς τὸ μεταξὺ Λονδίνου καὶ Μάντσεστερ διάστημα.

Ὁ Λουδοβίκος Πωλάν εἶνε, ὅπως λέγουσιν οἱ Ἄγγλοι, ἕνας self made man, δηλαδὴ ἄνθρωπος αὐτοποίητος. Γεννηθεὶς εἰς τὸ Παριζὶ τῆς μεσημβρι-νῆς Γαλλίας, ὑπερῆραγον ἡμέρον διὰ τοῦτον τέκνον, ὑπηρετήσε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ αεροστατικὸν στρατιωτικὸν σῶμα, καὶ ἀποῦ ἔληξεν ἡ ὑπηρεσία του, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀνρὺ Νκαίτς εἰς τὴν Σαρτρουβίλλην ὡς μηχανικὸς τοῦ πηδαλιουχομένου αεροστάτου «Ville-de-Paris». Ἐπὶ τοῦ αεροπόρου τούτου θωρηκτοῦ ὑπηρετεῖ ἀκόμη, ὅταν ὁ Ἀνρὺ Καπερέ τὸ ὠδήγησεν εἰς Verdun διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἐξφανισθείσης «Πατρίδος».

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, εἰς

τὴν Σαρτρουβίλλην, ὁ Πωλάν ἐσχεδιάζε καὶ κατασκευάζεν ἐν μικρῷ νέου τύπου αεροπλάνον, εἰς τῶν ὁποίων, τῷ 1905, ἐνίκησεν εἰς κάποιον διαγωνισμόν. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἐξασφάλισε τὸ στάδιόν του, τὸν πλοῦτόν του, τὴν δόξαν του. Διότι, ὡς βραβεῖον, ἔλαβεν ἕν αεροπλάνον συστήματος Βοαζέν. Τοῦ ἔλειπεν ὁ κινητήρ. Τοῦ τὸν προσέφεραν δύο φίλοι του, οἱ ἀδελφοὶ Ροζέ, διευθυνταὶ τῆς «Αεροπλοϊκῆς Ἐπιθεωρήσεως». Ἦνεν ὁ Πωλάν, ἔχων πτέρυγας καὶ κινητήρα, ἔμαθε νὰ πετᾷ. Καὶ οὕτως ἐγένετο ἀετός. Ἐπέταξεν εἰς τὸ Reims, ἔπειτα εἰς τὸ Los-Angelos τῆς Καλιφορνίας, ὅπου ἀνήλθεν εἰς ὕψος 1269 μέτρων, ἀσχάτως ἐξετέλεσε τὸ μεταξὺ Ὀρλεάνης καὶ Arcis-sur-Anbe ταξείδιον, καὶ τέλος τὸ περίφημον μεταξὺ Λονδίνου καὶ Μάντσεστερ.

Τῷ 1908, ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς «Daily Mail», τὴν ἐπαύριον τῶν βραδῶν καὶ μεθοδικῶν ἄθλων τοῦ Βίλυμπουρ Βράιτ, ἀποκήρυξε δύο σπουδαίους διαγωνισμοὺς: τὴν διέλευσιν τῆς Μάγγης με ἕν μόνον βραβεῖον ἐξ 25,000 φράγκων, καὶ τὸ ταξείδιον ἀντοχῆς μεταξὺ Μάντσεστερ καὶ Λονδίνου, με ἕν μόνον βραβεῖον ἐξ 250,000. Ἡ νέα αεροπλοΐα ἦτο τότε εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς, καὶ τοιοῦτοι διαγωνισμοὶ ἐφαίνοντο εἰς πολλοὺς ὡς ἀστείότης. Χρόνια καὶ χρόνια θὰ περάσουν—ἐσκέπτοντο,—χωρὶς νὰ κερδηθῶν αἱ 25 καὶ αἱ 250 χιλιάδες φράγκων.

Ἀλλὰ μετὰ ἐξ μῆνας, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1909, ὁ Λουδοβίκος Μπλεριὼ διήρηχε ἑναερίως τὴν Μάγγην καὶ ἐκέρδιζε τὰς 25,000 τὰς προσωρισμένας διὰ τὸν ἐργάτην αὐτοῦ τοῦ ἄθλου. Δεκα δὲ μῆνας ἀργότερα, ὁ Πωλάν ἐξεκίνησε μετὰ αεροπλάνον του ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ διὰ πτήσεως θαυμασιῶς πολυμῆρας, ὡς ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τῆς θυέλλης τὴν ὁποῖαν συνήνησε περὶ τὸ τέλος τῆς, ἐφθασεν εἰς Μάντσεστερ καὶ ἐκέρδιζε τὰς 250,000, τὰς ὁποίας ἡ ἀθλοθέτις ἐφημερὶς ἐδίδεν εἰς ὄντινα θὰ ἐξετέλει τὸ ὑπεράνθρωπον σχεδὸν τοῦτο ἑναερίον ταξείδιον ἀντοχῆς.

Ἴδου πόσον διάστημα κατ' εὐθείαν διηνήθη ἐντὸς δύο ἐτῶν! Ποῦ θὰ φθάσωμεν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1911; Ἄς σημειώσωμεν τὰ σημερινὰ κατορθώματα καὶ ἄς ἀναμεινῶμεν. Τὴν 23 Ἀπριλίου 1910, ὁ ἄγγλος Γκράχαμ Οὐάιτ, ἐπιβαίνων τοῦ γαλλικοῦ διπλάνου Ἀνρὺ Φαρμάν, ἐκπέτα ἀπὸ τὸ Wormwood Scrubs, παρὰ τὰς πύλας τοῦ Λονδίνου, καὶ φθάνει εἰς Hadmore

παρὰ τὸ Lichfield, ὅπου ἐσταμάτησεν ἕνεκα βλάβης τοῦ κινητήρος, εἰς ἀπόστασιν 177 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως.

Ὁ Γκράχαμ Οὐάιτ ἐπιστρέφει εἰς Λονδίνον καὶ ἀμέσως ἐτοιμάζεται διὰ νεὴν ἀπόπειραν.

Τότε προστρέχει ὁ Πωλάν. Τὸ αεροπλάνον του φθάνει εἰς Λονδίνον μόλις τὴν πρωίαν τῆς 27 Ἀπριλίου, ἡμέραν Τετάρτην. Ὁ Οὐάιτ εἶνε ἕτοιμος ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ὁ Πωλάν καὶ οἱ μηχανικοὶ του γνωρίζουν—ἀκομῆ καλλιτέρα ἀπὸ τὸν Ἄγγλον,—ὅτι ὁ χρόνος εἶνε χρήσιμος ἐπισπεύδων τὰς προτομασίας των, ἕως τῆς Τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν, καὶ εἰς τὰς 5,9' ὁ Πωλάν πετᾷ πρὸς τὸ Μάντσεστερ, ἐνῶ ὁ Οὐάιτ ἐκοιμάτο μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πετάξῃ παρα τὴν ἐπομένην.

Τὸν ἐξύπνισαν, ἀλλ' ἦτο ἀργά. Καὶ ὅπως ἄλλος διάσημος αεροναύτης, ὁ Λατάμ, κοιμηθεὶς εἰς Σαγκάττην πρὸ ἐξ μνηῶν ἄφισε τὸν Μπλεριὼ νὰ τὸν προλάβῃ καὶ νὰ τὸν νικήσῃ, οὕτω καὶ τώρα ὁ Γκράχαμ Οὐάιτ θὰ ἐνικάτῃ ὑπὸ τοῦ Πωλάν.

Δὲν ἐμελλε νὰ τὸν ἐπανίδῃ παρὰ νικητήν. Εἰς τὰς 8,10' τὸ βράδυ, ὁ Πωλάν, δυσκολευόμενος ὑπὸ τοῦ σκότους, κατήλθεν εἰς Trent-Valley, ἐκοιμήθη καὶ τὴν ἐπομένην, 28 Ἀπριλίου, εἰς τὰς 4,10' ἐξεκίνησεν. Ὁ καιρὸς ἦτο ἄθλιος. Ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἀνεμος ἐδερναν τὴν μηχανήν του. Ἐνόμιμος ὅτι ἤλθεν ἡ τελευταία του ὥρα. . .

Ἀλλὰ διὰ τοῦ θάρρους του καὶ τῆς ψυχραιμίας του, ὁ Πωλάν κατενίκησεν ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ μετὰ μίαν ὥραν καὶ δεκαεπτὰ λεπτὰ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ Trent-Valley, ἦτοι τὰς 5,32', ἐφθασεν εἰς τὸ Didsbury, προάστειον τοῦ Μάντσεστερ. Ἐθριάμβευσε!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ
(Ἀληθινὴ ἱστορία)

- Εἰς τὸ δικαστήριον:
- Πὰς ὀνομάζεσαι;
 - Λέων Μπερζέ.
 - Πόσων ἐτῶν εἶσαι;
 - Δεκάξη.
 - Τί δουλειὰ κάνεις;
 - Ἀκροβάτης.

Ψιθυροὺς ἐκπλήξσεως. «Ὅλα τὰ βλέμματα στρέφονται πρὸς τὸν κατηγορούμενον. Θέλουσιν νὰ τὸν ἴδωσιν.

Εἶνε ἕνα παιδί μ' ἐξυπνὴν φυσιογνωμίαν, πολὺ συμπαθητικὴν. Ὁρθιον, ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου. Τί ἔκαμνεν; Ἐκλεψέ μερικὰ πορτοκάλια ἀπὸ ἕνα μανάκιον. Πρὸ ἐνός

μηνὸς ἐγύριζεν εἰς τὸ Παρισι ἀπένταρος, πεινασμένος.

Δὲν ἐνθυμεῖται καλὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἠκολούθει ζητιάνους. Ἐξ ἐτῶν, τὸν ἐκλεψεν ἕνας γύφτος, Μακαδέρας λεγόμενος, γανωματῆς. Πολὺν καιρὸν ἐταξείδευσε με αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Τὸν ἐβοηθοῦσεν εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐζούσεν εἰς τὸ ἄθλιον ἀμαξόσπιτόν του.

Ἐπειτα ἐγένετο «ισορροπιστής» εἰς ἕν ἵπποδρόμιον. Δυστυχισμένο παιδί! Κάθε βράδυ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ φορῇ

τὸ μαγιὸ τοῦ ἀκροβάτου, νὰ γελᾷ πρὸς τὸ πλῆθος καὶ νὰ κινδυνεύῃ τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ κερδίξῃ τί; Ὀλίγον ψωμί καὶ πολλὰ χαστούκια.

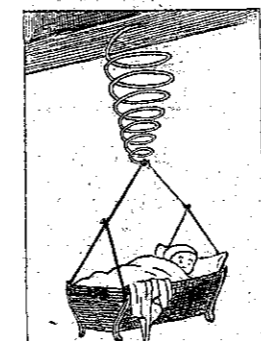
Ἐβουγν ἀπὸ τὸ ἵπποδρόμιον. Δὲν ἤθελε πλέον νὰ εἶνε σαλιμπάγκος. Ἐζήτουσεν ἐργασίαν εἰς τὸ Ἀνζέρ, ὅταν τὸν συνήνησεν ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ ἀπὸ εὐσπλαχνίαν τὸν ἐστειλεν εἰς τὸ Παρισι. Ἐδῶ ἐγάθη. Τοῦ εἶχαν δώσῃ μίαν δι-εῦθυνσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχε λησμονήσῃ. Ἐζήτησεν ἐργασίαν, ἀλλ' ἦτο πολὺ νέος καὶ κακοντυμένος. Μίαν ἡμέραν, πεινῶν,

ἐκλεψεν ὀλίγα πορτοκάλια νὰ χορτάσῃ. Καὶ τὸν συνέλαβαν.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου εἶνε εὐ-τυχῶς ἐπιεικής. Ὁ μικρὸς κατηγορού-μενος ἄλλως τε φαίνεται τέσον καλὸν καὶ τιμιὸν παιδί, ὥστε ἀθωώνεται ἀσυζη-τηταί. Ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος δικηγόρος του τὸν συνιστᾷ εἰς τὸν Σύλλογον πρὸς προστασίαν τῶν Ἀπόρων Παιδῶν. Ἐκεῖ θὰ τῷ δώσουν πρὸς τὸ παρὸν στέγην, τροφήν, καλὰς συμβουλὰς καὶ ἀργότερα ἐργασίαν. Ὁ μικρὸς ἀκροβάτης ἐσώθη! (Ἀπὸ τὸν FIGARO de la JEUNESSE)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

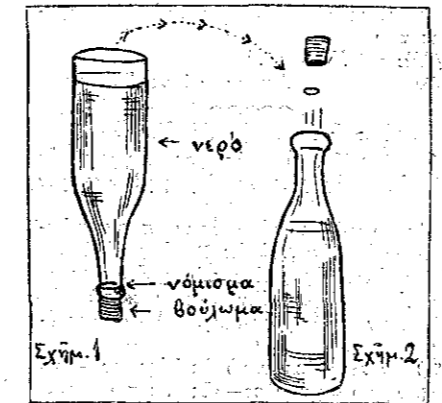
Σουηδικὸν λίκνον

Εἰς τὴν Σουη-δία, οἱ χωρι-κοὶ κρεμοῦν τὰ λίκνα τῶν βρε-φῶν ἀπὸ μίαν δυνατὴν ἔλικια (σούσταν), κρη-φομένην, ὅπως βλέπετε, εἰς μίαν δοκὸν τῆς ὀρο-φῆς. Κατ' αὐ-τὸν τὸν τρόπον, τὸ βρέφος εἰμ-πορεῖ νὰ λικνίζε-ται μόνον του, μαλακὰ καὶ ἡσυχα, διότι μόναι αἱ κινήσεις ποῦ κάμνει ἀρκοῦν νὰ θέσουν εἰς κίνησιν τὴν ἔλικια.

πορεῖ νὰ λικνίζε-ται μόνον του, μαλακὰ καὶ ἡσυχα, διότι μόναι αἱ κινήσεις ποῦ κάμνει ἀρκοῦν νὰ θέσουν εἰς κίνησιν τὴν ἔλικια.

Παίγνιον

Γεμίσατε μίαν κοινὴν μπουτίλλιαν με νερὸν ἕως τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ, ριψάτε μέσα ἕν δεκάλεπτον νικελ ἢ ἕν ἀσημένιον μισόφραγκον, καὶ πωματίσατέ τὴν. Πρόκειται νὰ βγάλετε τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ἐγγίσατε τὸ βουλώμα καὶ χωρὶς νὰ εἰσαγάγετε τίποτε μέσα εἰς τὴν μπου-τίλλιαν. Πρὸς τοῦτο, ἀναποδογυρίζετε τὴν μπουτίλλιαν (Σχ.1) εἰς τρόπον ὥστε τὸ νόμισμα νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τοῦ βουλώματος. Κατόπιν, πολὺ γρήγορα, ὀρμητικῶς, τὴν

Πρόβλημα

Ἐναγυρίζετε εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς στάσιν, καὶ κτυπάτε δυνατὰ τὸν πάτον ἐπὶ τῆς τραπέζης, χωρὶς ὀπωδεθῆτε νὰ τὴν σπᾶσετε. Τὸ βουλώμα μαζὶ με τὸ νόμισμα θανατιναχθοῦν εἰς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ χυθῇ τὸ νερόν.

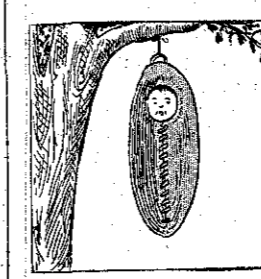
Ἀπὸ τὰ περίεργα τῆς φύσεως

Ὁ βράχος αὐτὸς εἶνε ἰδιο-τρόπως τοποθε-τημένος εἰς τὴν ἀκρὰν ἐνός μι-κροῦ ὀροπεδίου. Ἐνας ἄνθρω-πος εἰμπορεῖ εὐκόλως νὰ τὸν κάμῃ νὰ κινήται, νὰ ταλαντεύεται, χω-ρίς νὰ κρημνίζε-ται εἰς τὸν κάτωθι χαι-νοντα κρημνόν. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ποτὲ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν κινή-σουν ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Εὑρίσκεται εἰς τὸ Τάντιλ, πλησίον τοῦ Βουένος-Ἀϊρες, καὶ ἐλκύει πλῆθος περιηγητῶν.

Καὶ Ἰνδικὸν λίκνον!

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐξ-φορτώνον-ται κατὰ πολ-λὸν περιεργον τρόπον τὰ παι-διά των, ὅταν εἶνε πολὺ μι-κρά. Τὰ ρά-πτουν μέσα εἰς μίαν μεγάλην θήκην ἀπὸ ὑφασμα καὶ τὰ κρεμοῦν ἔτσι, ἐπὶ ὀλο-κλήρους ὥρας, ἀπὸ ἕνα κλάδον δένδρου, ἐνῶ αὐτοὶ, ἀνεμόλητοι, καταγίνονται εἰς τὰς ἐργασίας των. Θὰ νομίζετε τώρα ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν τὰ μωρὰ διαρκῶς ξερανοῦσιν. Καθόλου! Πότε κλαίουν, ἀλλὰ καὶ ποτὲ γελοῦν, καὶ ποτὲ... κοι-μῶνται!

Πρόβλημα

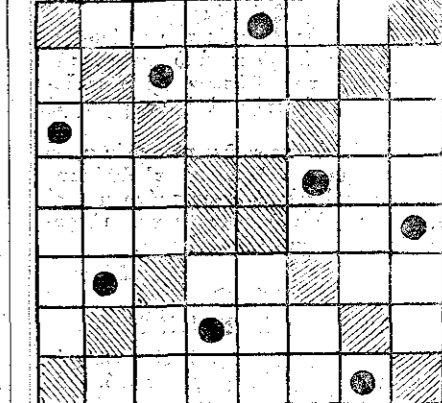
[Ἐσπλήθ ὑπὸ ἀνονίμου ἐκ 40 Ἐκκλησιῶν]

Πέντε ἀδελφοὶ ἔχουν ὡς μόνην πα-τρικὴν κληρονομίαν καὶ περιουσίαν 40 ἀγελάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη δίδει μίαν ὄκταν γάλακτος κατὰ πενταήμερον, ἡ δευτέρα δύο ὄκάδας, ἡ τρίτη τρεῖς, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τώρα πρόκειται οἱ πέντε αὐτοὶ ἀδελ-φοὶ νὰ μοιράσων, καὶ ὄχι μόνον νὰ λάβῃ ἕκαστος εἰς τὸ μεριδίον του ἴσον ἀριθ-μὸν ἀγελάδων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχῃ ἐξ αὐ-τῶν ἴσον ἀριθμὸν ὄκάδων γάλακτος κατὰ πενταήμερον. Πῶς θὰ γίνῃ ἡ διανομή;

Ἀλῆσις: — Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ κατὰ τοὺς γνωστοὺς ὄρους.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 34ου φυλλαδίου

Ἴδου πῶς θὰ τοποθετηθῶν καὶ τὰ ἄλλα ἐπτά πίδνια, ὥστε κανὲν ἀπὸ τὰ ὀκτώ νὰ μὴ εὑρίσκειται ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς οὔτε ἐπὶ ἐσοικασμένου τετραγω-νιδίου.

Οἱ ἀλλοτρίωντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 Λεπτά διὰ τὴν ἐπιτύωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εἰδωόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ φύλλου.

*Ιδε τον 'Ο-δηγόν του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη του, Κεφ Β

ΧΕΛΜΟΣ

Τ' άπειρόν στην άγερμηνή μου φίλη Ρεζεντά

Καθισμένη ε' ένα άπόκημο βράχο, όπου είνε κτισμένη άπό πολλά χρόνια η εκκλησία του άγ. Γεωργίου, στον ίσκιό μιας γέφυρας βελανιδιάς, τον κορμό της οποίας ο χρόνος πού τά πάντα μεταβάλλει εκούφωσε, ακούω τό μουρμούρισμα του νερού. Τρέχει άδιάκοπα και τρελλά, και σπάει στις πέτρες της ρεματιάς, ή οποία άπλώνεται στα πόδια του βράχου πού κάθουμαι. Πόσο μ' άρέσει να κάθουμαι στη ρίζα του γέφυκου αυτού δένδρου πού με τόν ίσκιό του πρόσκαλει χρόνια τώρα κάθε έπιπέτη του χωριού τούτου ν' άπολαμβάνη τη δροσιά του!

Και τό άεράκι τό δροσερό, τό παιγνιδάκι, ποδίζεται από μακριά παίζοντας μέσ' στα φύλλωματα των δένδρων, μού φέρνει τόν μακρινόν ήχο μιας φλογέρας βοσκού. "Ω! τί παθητικά παίξει! Τί όμορφα πού είνε!

"Όπου κι' άν στρέψω τά μάτια μου, όλο βουνά βλέπω γύρω μου, βουνά πού προβάλλουν θεόρατα κι' άπειλητικά, και βουνά μικρότερα πού είνε κατάφυτα από πυκνά πεύκα και έλατα.

"Υπεράνω όμως αυτών αναπαύεται σαν Βασιλιάς άγέρωχος ο Χελμός με την γυμνή κορυφή του, όπου τόν καλή καιρό στα κρυστάλλινα νερά του, σ' άθάνατα της Στυγής δδατα, έβρατίζοντο οι ήμίθεοι της μυθολογίας.

Ανάμεσα στές ραγμές του φαίνονται κάτι μακρινές λωρίδες από χιόνι, σαν τά θέλω να του δώσουν κάποιαν έκφραση γεροντική στην άγέραστη μορφή του.

Όσο κι' άν περνούν τά χρόνια, ο Χελμός θα μένη ο ίδιος με τ' άθάνατα νερά του και με τη χιονισμένη μορφή του, χωρίς να του άφίνουν καμιά ρυτίδα εις τό γέφυκο μέτωπό του.

Μελάρα

Η ΓΙΑΣΟΥΜΙΑ ΚΑΙ Η ΙΤΙΑ

"Ένας σπόρος γιασουμιάς ειχε φυτρώσει με κάποιο φράκτη φουντωτό. Τό πτωχό μικρούτσικο βοτάνι, έπειδή δεν τό έβλεπαν ούτε ήλιος ούτε άέρας, σέρονουνταν λιγωμένο στη γη. Πολύ άδύνατο για ν' άνασηκωθεί, γύρευε τριγύρω του κανένα στήριγμα. "Αλλοίμονο! έλεγε, άς ήμπορούσα να σηκωθώ λιγάκι από κάτω άπ' αυτό τόν φράκτη πού με πνίγει. Δαχταρό ήλιο και θέλω ν' άνθίσω.—"Άσπρη μου ιτιά με τά σουβλερά κλαδιά σου, μπορείς να με στηρίξεις τών κορμό σου;" "Η ιτιά άφισε να γύρη ως την γη. έ'αν άπ' τά εύλύγιστα κλαδιά της. "Η γιασουμιά σκάλωσε και στριφογύρισε τό εύθραστο τσουνάκι της. "Υστερα τό κλαδί τινάχθηκε στους μεγάλους κλώνους για να τυλιχθί σαν στεφάνι και ν' άνακατωθί άπ' όλα τά

μέρη με τό χρυσωπό φύλλωμα του δένδρου, τό πρασιναπό φύλλωμα της γιασουμιάς. Και όλο τό καλοκαίρι ή ιτιά στολίστηκε με πολλά, πολλά σάν κουδουνάκια άνθη, με χαρι σκορπισμένα στα κλαδιά της. Από μακριά θα έλεγεσ πώς τά άνθη ήτανε δικά της. Τό ένα έδωκε την βοήθεια, τό άλλο την εύμορφία.

(Ch. Delon)

Φλογέρα του Βασιληά

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

"Η μικρούλα ή Έλενίτσα μέσ' στο σπίτι πάντα μένει, και με όμορφη κουκλίτσα συχνοπαίζει άδελφωμένη.

Στό μικρό τις κρεββατάκι την κοιμίζει σαν νεκράνη, και με άσπρο σεντονάκι την σκεπά να μην κρυώνη. —Κουκλά μου, γλυκοκοιμήσου κι' άγρυπνά εγώ μαζί σου.

Τό πρωί, καιρέ με γάλα πού της δίνουνα γά πινί, με χαμόγελο μιά σάλα στη μικρή τις κουκλα δίγει. —Πιέ, χρυσή μου, να όμορφαίνης, άσπρη και παχιά να γένης.

Σά φιλόστοργη μαννούλα την κρατεί στην άγκαλιά της, την ραντίζει με δροσούλα, της κτενίζει τά μαλλιά της. —Νάσαι, κουκλα μου ζανθούλα, παισική και νοστιμούλα.

Και ένα ώραφο φουσανάκι από κόκκινο αλάτι, μ' ένα φιλόγκο κορδελάκι της κουκλίτσας έτοιμάζει: —"Η κυρία στολισμένη στην έπίσκεψη π. γαίνει.

—Ντίγγκι! Ντίγγκι! Ντίγγκι! τό κουδουνάκι. — Τί όριζεις, κυρία; — "Ανοικτό έν' άμαζάκι να έτοιμασθί, Μαρία. "Η κυρία στολισμένη δεν μπορεί να περιμένη!

"Υπερήφανο Γιασεμί

ΣΚΕΨΙΣ

Τές σεληνοφωτισμένες νύκτες, ο ούρανός μου φαίνεται σαν ένα μεγάλο-μεγάλο τείχος, πού χωρίζει τόν άπάνω κόσμο από τόν κάτω. Και ή σελήνη μού φαίνεται σαν ένα χάλασμα του τείχους, από τό όποιον χύνεται λίγο φώς από

αυτό πού υπάρχει στο άλλο μέρος, και φθάνει εως εδώ κάτω για να δείξη στους άνθρώπους πού καλά, μέσα στο σκοτάδι της νύκτας πού τους σκεπάζει, ότι εκεί ψηλά δεν έχει ποτέ νύκτα, αλλά πάντα είνε τό άληθινό φώς, ή πραγματική εύτυχία.

Σανθή Μουσιμέ

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Μία κυρία Εύρωπαία διαμένουσα εις τό Πεκίνο, έξεπλάγη παλύ μίαν ήμέραν όταν ειδεν, ότι ή Κινέζα μαγειρίσά της ήτοιμάσε πολλά φαγητά, χωρίς να λάβη καμμία παραγγελία.

—Διά ποιον ήτοιμάσε αυτό τό συμπόσιον; την ήρώτησε.

—Διά τους άποθαμένους μου, άπήντησεν ή κόρη του Ουρανίου κράτους. Θα τά υπάγω μόνη μου εις τους τάφους των.

"Η Εύρωπαία έγέλασε διά τό δείγμα τούτου της τιμής πρός τους νεκρούς, μολονότι έγνώριζεν ότι οι Κινέζοι προσφέρουν λατρείαν εις τους νεκρούς των.

—Πιστεύεις λοιπόν, ειπεν εις την ύπηρέτριάν της, ότι οι άποθαμένοι σου θα σηκωθούν από τόν τάφον διά να φάγουν αυτά τά πράγματα;—Βέβαια, άπήντησεν εκείνη, με όφος πλήρους πεποιθήσεως. Μήπως δεν έξέρχονται και οι ίδιοι σας διά να μυρίσουν και να θυμαίνουν τά ώραία άνθη με τά όποια στολίζετε τους τάφους των;

"Η κυρία δεν άπήντησεν, έννοήσασα ότι κάθε λαός είνε προσηλωμένος άναποσπάτως εις τά έθιμα και τάς δοξασίας του.

(Έκ του Γαλλικού.)

Σημαιοφόρος "Ελλην

"ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΟΡΓΑΝΟ"

"Ο Δουμάς, ο διάσημος συγγραφέυς και εύφυλόγος, προσεκληθή μίαν φοράν εις γεύμα.

Εις τό γεύμα αυτό ήσαν προσκεκλημένοι και άλλοι, οι όποιοι διά να ιδούν πόσον εύφυλόγος είνε, τώ προέτειναν να μην ειπή παρά μίαν φράσιν κατά την διάρκειαν του γεύματος. "Ο Δουμάς έδέχθη.

"Όταν παρέδωσαν τό επιδόρπιον — τό όποιον ήτο φράουλες—εις έκ των συνδαιτημόνων, διά να δείξη πόσον πολλές έφαγεν, ειπεν:

—"Έφαγα τόσες φράουλες όσους Φιλοταίους έφόνευσεν ο Σαρμπών με σιγόνα όνου.

Και ο Δουμάς:

—Και με τό ίδιο όργανο! ...

Ρήγας Φερραϊός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο Μπέμπης; έρωτά την παιδαγωγόν του: —Τό και γαλλικά δεν τό λένε βουί;

—Μάλιστα.

—Τότε λοιπόν ή γενέ θί λεγεται βουί-βουί!

*Εστέλη υπό του "Εξορίστου Βασιληά

ΤΟ ΠΡΑΓΤΣΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

[Την κατωτέρω επιστολήν, εύχαριστήριον δι' άλλας λέξεις πού ειχα γράψη πρὸς της εις "Αθήνας μεταφοράς του Δραγατίσιου "Εκπαιδευτηρίου, μού άπετύθηεν ο ίδιον της αυτού και διενδυντής κ. "Ι. Δραγατίσης. Κρίνω δε καλόν να την δημοσιεύσω, ως συμπλήρωσιν των όσων έγραφα ήδη περί του "Ιδρύματος].

Καλή μου Διαπλάσις,

"Ένεκα των πολλών μου άσχολιών έβρόδυνα να σ' εύχαριστήσω διά τά όλίγα, αλλά ώραία λόγια, τά όποια έγραψας εν τώ φύλλω της 19ης "Ιουνίου υπέρ του έργου μου. Παλαιός συνεργάτης σου και φίλος, εύχαριστώ από καρδιάς ιδίως διά τάς λέξεις τάς άναφερούσας ότι τό ίδρυμά μου «πρέπει να τό έχη ή πρωτεύουσα.» Ναι, έρχεται τούτο εις την πρωτεύουσιν μετά έπταετή δράσιν εν Πειραιεί, έρχομαι: μετά 25η εργασίαν δημοσίαν, με της πείρας τά άπλα, με όλον τόν πόθον και τόν ένθουσιασμόν να φανώ χρήσιμος εν εργασία σοβαρά και μεμετρημένη εις εύρύτερον κύκλον δράσεως. Τό ίδρυμα έχει αναπέταση την σημαίαν της άνθρωπιστικής διδασκαλίας εν πάσι, ήτις εις έδαφος, όλον τό της πρωτεύουσής του "Ελληνισμού, δύναται να θαυματουργήση, υπό στιβαράς χειρς διευθυνόμενον και υπό ειλικρινούς εργασίας καθοδηγούμενον. Αυτό είνε τό πρόγραμμα του ιδρύματος κατά τάς σημερινάς της παιδεύσεως απαιτήσεις.

Θά είμαι εύτυχής, αγαπητή μου Διαπλάσις, εάν κατορθώσω και εν "Αθήναις, όπως και εν Πειραιεί, να δικαιώσω τάς προσδοκίας σου, να καταδείξω, ότι αι ώραία σου λέξεις:δεν είνε μόνον λέξεις.

Εύχαριστών και πάλιν από μέσης καρδιάς και υπερήφανος διότι έχω τόσον καλήν φίλην, διατελω

"Αθήναι 3 Αύγ.1910 Πρόθυμος "Ιάν. Χ. Δραγατίσης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

"Αθήναι, 38, όδός Εύριπίδου την 3ην Αύγουστου 1910

ΕΙΣ τό προσεχές φύλλον θα δημοσιευθούν τάποτελέσματα του διαγωνισμού πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

"Από την ώραίαν επιστολήν της Γαλανόλευκης άποσπώ τά εξής: «Τί όμορφο αυτό πού έδημοσιεύσεσ του Κεντριού! Πόσον μού ήρεσε! "Έπειτα από δέκα χρόνια πού περάσαν όχι μόνον δεν σε έλησμόνησαν οι παλαιοί σου φίλοι—έξ άλλου άδύνατον!—άλλά τούναντιόν σε ένθυμούνται και σε ένθυμούνται τόσον ζωηρώς, με τόσην αγαπήν! "Έπί πλέον δε με μίαν μικράν γνωριμίαν —διότι βέβαια είνε γνωστοί και δεν χρειάζονται και περισσότερα—με μίαν μικράν γνωριμίαν λέγω, γίνεται τόσον γνωστοί, τόσον φίλοι, όσαν παλαιοί, όσαν αγαπημένοι άδελφοί! "Ιδού έξοχον αποτέλεσμα παρελθούσης πνευματικής γνωριμίας!»

Γουλιέλμο Τέλλε, σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις. "Η Κρήτη είνε εξωτερικόν και όχι έπαρχία, άφού τό ταχυδρομείον απαιτή τέλη έξωτερικού. "Αλλ' άλλος ο τύπος και άλλη ή ουσία. ...

Σε συγγάτω διά τόν λαμπρόν βαθμόν, Λευ-

κή Περιστέρα, και σου στέλω διά τά γενεθλιά σου τάς καλλιτέρας μου εύχάς. Τί έπιασε φωτιά στο Δουτράκι; "Ο Καραγιώζης;!!! "Ελλάς του Μεγάλου "Αλεξάνδρου, δεν εκατάλαβα τί θέλεις να πής. Πραγματικώς έχάρηκε πού άπεριφθή, ή τό λες έιρωνικώς και ως παρώνιον;

Είνε όπως έγραφε την άλλην φοράν ο κ. Φαίδων, Πλοιαργς Νέμε. "Ο πρώτος ένθουσιασμός έψυχράθη και οι περισσότεροι έμειναν με τά λόγια και τάς ύποσχέσεις. Δι' αυτό δεν προχωρεί ο "Ερανός μας, δι' αυτό δεν προχωρεί τίποτε εις την "Ελλάδα, όταν έχη ανάγκην διαρκούς ζήλου και ένθουσιασμού.

Βυζαντινέ "Αετί, χαίρω πού μ' ένθυμήθης έστο και ύστερ' από τόσον καιρόν. Τό διήγημα πού λέγεις είνε από τά λαϊκά πλέον ανέκδοτα, τά όποια κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους βλέπει κανείς δημοσιευμένα εδώ και εκεί. Δεν είνε άπ' εκείνα πού βγάζει κανείς από τόν νούν του.

"Αλήθεια, Γαλαξία, τό ποίημα του "Υπερήφανου Γιασεμιού «Σιγά-σιγά με τόν καιρό...» είνε τόσον ώρατον, ώστε στην αρχή δεν έπίστευσα ότι είνε δικό του. Περιέργον όμως! ως τώρα, κανείς ακόμη δεν μού τό κατήγγειλε. Φαίνεται λοιπόν ότι πρέπει να τό πιστεύσω. "Έχομαι ένα έξοχον μικρόν ποιητήν!

Με μεγάλην μου χαράν, Γαλαξία, έλαβα τό ώρατόν σου γράμμα ύστερ' από έξ χρόνια πού ειχες να μού γράψης. Ναι, τώρα συμπληρούνται έννέα έτη απότου είσαι συνδρομητής μου, και πάντοτε με τό ίδιο ψευδώνυμον. Τί αγαπή! και τί σταθερότης εις αυτήν την αγαπήν! Είμπορα πραγματικώς να σε προσβάλλω ως παράδειγμα.

Ναι, Κλεοπάτρα Σκέφ. πρέπει να γράψης ε'σ' άδελφια σου να σου αγοράσουν γάρτην των Λύσεων και όχι μόνον αυτό, αλλά να πάρης και ψευδώνυμον, διότι αλλιούττωκα δεν είμπορείς να διαγωνίζεσαι. Τό γραμματάκι σου χαριτωμένο, αλλά να μη βαρύνει να γράψης! κορίτσι όκτώ έτών και να βαρύνει δεν πάει!

Δι' αυτό πού γράφεις, Κυμαίτσοσα Κωνσταντίνος, δεν είμπορώ να κάμω τίποτε πρὸς τό παρόν. Οι Μασόνιοι, πού λέγει τό Κεντριό, αποτελούν μίαν μυστιήν αδελφότητα αλληλοβοηθείας και φιλανθρωπίας. Ναι, ο "Πειρασμός» είνε ή μεγαλύτερα έπιτυχία του κ. Σενοπούλου εις τό θέατρον. "Επαίχθη ως τώρα δώδεκα φορές έντός δεκαπέντε ημερών.

"Ακούσατε τί έκείφη διά τους άπόρους μας ή Τουργαρέλλα: μαζί με την Δάφνην του Πηγεϊού, την Γόησσαν και άλλας, εκαιμεν ένα θίασον, ο όποιος διδει παραστάσεις εις τόν κήπον του σπιτιού της. "Επαίξαν τά «Αδθη της Σταμάτας» ε' έπέτυχαν πολύ. "Αλλ' ή πρώτη αυτή παράστασις έδόθη δωρεάν. Αι κατόπιν όμως θα είνε επί πληρωμή, και όσα γρήματα μαζεύονται από τά ειστήρια, θα μού τά στέλλουν να έγγράψω άπόρους. Να μία ώραία και αξιομίμητος πράξις! Εύγε, Τουργαρέλλα! Και τά συγγραφήριά μου δι' τόν προεβιζαζμόν του μπαμπά.

"Ενθουσιώδη "Ελλην, ο περί ου έρωτάς δεν είνε συνδρομητής. Τό χωρίον έκείνου του Πουσκιν πού μεταφράζει, νομίζω ότι έχει άλλην έννοιαν από αυτήν πού τό δίδεις. "Ισως θέλει να ειπή διά τάς προλήψεις της κοινωνίας, αι όποια είνε κόνις παλαιών ιδεών και αίσθημάτων.

"Υπερήφανο Γιασεμί, εις τόν νέον Διαγωνισμόν των Λύσεων είμπορούν να λάβουν μέρος όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον διά τό 1910. έπομένως και σύ.

Παραπούνα, ή επιστολή σου από την Πιπροδάφνην δροσερά και χαριτωμένη σαν την έξοχήν. Εις τό θέατρον δεν είνε δυνατόν να παίζονται συχνά έργα σαν τό δράμα του Τζακόζα «Σαν τά φύλλα», διά τόν άπλούστατον

λόγον ότι τέτοια έργα είνε πολύ-πολύ σπάνια! "Ελληνοπούλα της Θράκης, κ' εδώ την έδιαν έξστην ελαχισν, αλλά τώρα έδρυσίεν όλίγον. "Όχι, δεν είμαι της γνώμης ναλλάξης τό ώρατόν σου ψευδώνυμον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Εμυρίονται: «'Απορία» της Παπαρούνας.—"Τό περιδικάκι» του Αίγειρου.—"Ο κλέπτης» του "Ερράνη (τά άλλα ακατάλληλα).—"Πάθημα-Μάθημα» της "Αεροναυτοπούλας.—"Μία καθαρά εξήγησις» του Πρωτοχαραδάματος.—"Ποιήματα του Μαμαρωμένου Βασιληά.—"Μεγαλειον ψυχής» της Λευκής Περιστέρας (τό άλλο πολύ έκτενές).—Παίγνια, Προβλήματα και Παιδικά Πνεύματα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασπύεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρινόμενα ή άνασπύμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1910. "Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άρθρια, και όσα από κ. εις κοιλίαν].

Νέα ψευδώνυμα: "Άγγελος του Πόνου, κ. (Ο;!). "Ελληνικός "Υμνος, α. (9. Α.) Μακεδών α. (Κ. Π.).

"Ανανώσεις ψευδώνυμων: Ταπεινό Γυσεμί, α. "Ελαφος της Αιγύπτου κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδένια πρότασις δημοσιεύεται, άν δεν συνοδεύεται από τό άνατίμον ως εξής: Διά τάς επί κλητον του αυτού φύλλον, έλευτά 25. Διά τάς επί κλητον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύουν διά τό έτος τούτο, πρὸς τους έχοντες ψευδώνυμον επίσης ισχύουν διά τό έτος τούτο. Προτάσεις με άνωμα, ή με ψευδώνυμα καταργημένα, δεν δημοσιεύονται.—"Ο έντός παρενθίσεως άριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν άναπέθωσαν εις τήν ο προτείνον].

Μικρά Μυστικά έπιθυμούμεν ν' άνταλλάξουν: ή Χρυσούλαν Κοινητήν (0) με Δάκρυ της Ανωνίας, Ροδοπούλαν "Ελληνοπούλαν, Φλογέραν του Βασιληά, Αίγειρον, "Ιδιότροπον Σανθούλαν, Κουκλιάν, Σκότος.—ο "Υμνος της Κρήτης (0) με Δάκρυ της Ανωνίας, Σκληράν Σκαλιάν, Κερνωραϊκόν "Αστέρια.—τό Δούλειον "Ημαρ (0) με Ουρανίαν Μολπήν, Δάφνης Κλωνάρι, Μπριτικην Στοιγνήν, "Ιδιότροπον Σανθούλαν, Μελάροιν, Γαλανόλευκην, Κουκλιάν.—ο Φιλελεύθερος (0) με "Ιδιότροπον Σανθούλαν, Μασόν, "Εξόριστον "Αθίδα.—ή "Επαύφανος Πλειάς (0) με "Ηχώ της Αίγυπτος, Κεφαλληνιακήν Αύραν, "Αγρυπνόν Πανσέληνον, Παλλάδα.

"Η Διαπλάσις άπαίξεται τους φίλους της: Πανελλήνιον "Ιδών (έστειλα) Δάφνης Κλωνάρι (εύχαριστώ έστειλα) Ουρανίον Τύξον (σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις) ο κ. Π. σου άπήντησεν ιδιαιτέρως) Πρωτοχαραδάμα (γράφε μου λοιπόν συχνότερα) θά προτείνω και τώρα μερικούς διαγωνισμούς, αλλά θέλω να δημοσιευθούν πρώτα μερικά αποτελέσματα) Ποθητήν Κωνσταντινούπολιν (έστειλα έκ νέου) "Ελληνικόν "Υμνον (διά μίαν έως τρεις προτάσεις Μ. Μυστικών πληρώνονται λεπτά 25 διατι δέν διαβάξεις τους όρους;) Πεταγήνη Νεραϊδούλαν (έστειλα έκ νέου) τά σέδη μου πρὸς τόν παππούν, ο όποτος είνε 95 έτών και έχει όλας του τάς αισθήσεις και τά λογικά του: να κάμωμε τα χρόνια του!) "Υμνον της Κρήτης (έστειλα) Χρυσούλαν Βεντ. (εύχαριστώ πολύ) αλλά είδα κ' έπαθα να σε διαβάσω) δεν είνε δυνατόν να γράψης καθαρότερα, όχι με τόσην βίαν;) Ρίκαν Ν. "Αγγ. (ή οποία, ως δώρον διά την εορτήν της, εκήτησεν από τους γονείς της την Διαπλάσιν) να μού γίση!) Σανθή Μουσιμέ (έχω εις την διαθέσιν σου 1 δραχ. διότι τοιούτος έρανος δεν ύφίσταται) ή επιστολή σου ώρατοιότη) "Αεροναυτοπούλαν (ή

«Σφιγξ τῶν Πάγων» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1898, ὁ ὅποιος τιμᾶται ὀ. 3,50. Π. Δραγ. (εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας συμμετέχον μόνον οἱ ἔχοντες φεοδόνμον ἐτήσιο συνδρομηταί.) Τρομοσβύτων Ἀστέρι (αἱ παραγγέλαι πρῆτοι νὰ συνοδεύονται ἀπαραίτητως ἀπὸ τὸ ἀντίτυπον, διότι δὲν εὐκαιροῦ νὰ κρατῶ λογαριασμοὺς.) Μαγαρένο Λουλουδάκι (εὐχομαι περαστικά· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς εἶνε ἀγοραστής.) Ἀγγελον τοῦ Πόνου (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν ἀπάσαι τὴν ἀδελφὴν σου.) Ἀτρόμητον Λεωνίδα (ἔχει καλῶς.) Αἰγίριον (ἑραία ἡ ἐπιστολή σου· ἰδὲ τὴν λέγου παραπάνω πρὸς τὸν Γαλαξίαν.) Κορυθαλόλον· Ἐπιτορα (ἔχει καλῶς.) Ἀλέξανδρον Μαυροζορδάνου, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Αὐγούστου, θάπανηθῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί· ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 24 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Σεπτεμβρίου.

Γ' Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅμοιου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Πρωτοῦ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Δύσεων

[Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 122ος Διαγωνισμὸς τῶν Δύσεων.]

367. Λεξιγραφίος

Ἐν ζῶν τρακτικῶν
Με κατὶ ἀνθὴ ἔβαλα,
Κ' εἰς γῶραν τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας τὰ μετέβαλα.

368. Συλλαβόγραφος

Σύμφωνον, φθόγγον μουσικῶν
Μ' ἀντανύμιαν ἐνόηω,
Καὶ ζῶν μυθολογικῶν
Ἀμέσως φανερόν.

369. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι ζῶν κερασφόρον,
Κι' ὁ λαίμαρξ μου ἄν κοπή,
Ποταμὸς ὄχι μέγας
Τῆς Εὐρώπης θά φανῇ.

370. Μοσαϊκῶν

Ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα,
Ἡ λῆμη ἢ σαραγδίνη,
Οἱ ῥυάκες, οἱ χεῖμαρροι
Κ' ἡ δάμπουσα σελήνη,
Ἄν κατὰ πύχην ἀπὸ ἐν
Σοὶ δώσωσι στοιχεῖον,
Νὰ σχηματίσης δύνασαι
Θεὸν τῶν Αἰγυπτίων.

371. Ἀστέρι

Νάντικασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ αναγινώσκονται· καθέτως πλάγως, ὀριζοντίως κρᾶτος εὐρωπαϊκόν, διαγωνίως δὲ ἄλλα κρᾶτος εὐρωπαϊκόν καὶ μεγάλη ἔκτασις τῆς ὑδρογενεῦ· σφαιραῖς.

372-373. Παιγνια

1.—Νὰ παραστήθῃ ὁ ἀριθμὸς 34 δι' ὀκτὼ μονάδων.
2.—Ποῖα λέξις σχηματίζεται ἐάν ἐνωθῶν τὰς δυν, τὸ θον, τὸ ζον καὶ τὸ θον στοιχεῖον τοῦ ἀλφάβητου.

374. Κρυπτογραφικῶν
1 2 3 4 5 6 7 8 5 = Ἦρος τῆς Ἐπιναστιάσεως
2 5 6 8 = Ἄυλον καὶ μέγα.
3 1 2 1 5 8 = Ἀργαῖος Βασιλεὺς.
4 5 3 5 2 = Ἄνθος.
5 8 7 5 6 2 = Μέρος τοῦ σώματος.
6 3 4 1 = Ἴησος.
7 1 6 4 5 8 = Ζεῖον.
8 1 7 6 4 5 8 = Ἀκόλουθος θεοῦ.

Ἐστ. ἀπὸ τὴν Μπαρουντοκαπνισμένην Γαλανόλευκην

375. Τριπλή Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν θεᾶν, τὰ δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου καὶ τὰ τρίτα Μοῦσαν:
1, Ἐπίθετον, 2, Μέρος τῆς οἰκίας, 3, Ἦρος ἡμίθεος, 4, Ἄνεμος, 5, Ποταμὸς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνας

376. Μικτὸν

δρς - εουη - ας - αη - ἔλτ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

377. Γρίφος

Ἐκεῖ ἐν ΠΑ ΠΑ ΠΑ ἐν τύχη

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Ἰωαννίνων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26

260. Ἀθδὸν (ἄει, Δών.)— 261. Κιθάρα— 262. Τέως—ὄστε.

Κ Η Ρ 264. ΚΑΒΙΤΟΣ (λίτος, ἔλος, Ἰλος, Τίτος, ὄσιος, σίτος.)

263. Ε Ρ Ω 265. Φύλατις τὰς δέκα ἐντολάς. — 266. ΚΩΣΤΑΣ (ΝΙΚΟΣ ΚΩΣΤΑΣ...)— 267. ΧΕ-ΩΡ-ΑΡΜΑ (ΧΑΙ-ρόνια, Ἐαρ, Ὀλυμπος, Ψαριᾶνός.)

268. Ἀργὸς μὴ ἔσθι μὴδ' ἐν πλουτίῃ.— 269. Οὐδὲις σιγήσας μετενόησεν (οὐδ' εἰς σὺ—γ' εἰς ἄς— μετ' ἐν—ω εἰς ἐν.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,40.

Τόμοι 6 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιοδοῦ 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1909

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 7 Χρυσῶδεται φρ. 10.

Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908 καὶ 1909, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 8 Χρυσῶδεται φρ. 10.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γραφείου Σπ. Λεβαδά

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σύλλογος «Ἠώς».—Πρόεδρος: Κυριατ-
τίσσα Κωνσταντίνου. Κληρώσεις δώρων
(1', 50) α'. 15,7.—6'. 17,9. Συνδρομὴ τρια-
κοντάλεπτος Poste-Restante, Πειραιᾶ.
(Γ', 131)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 34 ΦΥΛΛΟΥ [Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 297]

ΑΘΗΝΩΝ· Μαρίνα Γ. Βλαδιμήρου, Δημ. Γ. Παπαῦ, Παναγ. Γ. Τζενιτῆς, Νικ. Σ. Ἀποστολάκης, Νανασα Καζάνη, Πέτρο Ζήσης, Ἀλ. Β. Σπυριδάκης, ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Καλλιόπη Κακοῦκου, Γ. Καλαμάκης, Α. Σ. Σαμαράς, Εὐφροσύνη Α. Παντοῦδου (33), Γ. Ε. Μπαλκίζης, Εὐαγ. Σ. Σουλκίς

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ· Ἰουλίνα Α. Παναγοπούλου.
ΑΚΡΑΤΑΣ· Α. Κυριακοπούλου (33)
ΣΑΚΥΝΟΥ· Τάκης Μπαρδατόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ· Ἀρ. Θ. Κοντοσητόπουλος, Π. Δραγῆνας, (33, 34).
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ· Νικόλ. Θ. Αἰφάς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Μαρτίνος Κωνσταντίνος. Στυλ. Κωνσταντίνος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ· Γεω. Γιαννιούλας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Μιχ. Α. Τρίκας (33, 34). Φρ. Γ. Ἰωάννου.
ΔΑΓΚΑΔΙΩΝ· Α. Κωνσταντινίδης.
ΔΑΜΙΑΣ· Ἐννα Γ. Χαγαλάκη.
ΔΕΒΑΣΕΙΑΣ· Φρ. Γ. Κόλλιας, Σ. Γ. Κόλλιας.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ· Κλ. Γ. Κοκοσούλης, Ἄννα Μ. Χαδιοῦρα.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ· Ν. Πετροπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ· Ἰω. Σ. Σαφράνης, Κάκη Ἀγύλου (33), Ἰωάν. Α. Παπαδιαμαντοπούλου.
ΠΥΡΡΟΥ· Εὐφροσύνη Χ. Νικολτοπούλου.
ΣΠΑΡΤΗΣ· Ἰαν. Γ. Σαματάκης, Γ. Π. Καπετανάκης, Ἰαν. Βαμβαδάκης, Α. Γ. Βαλασάκης.
ΣΠΕΡΧΕΙΑΔΟΣ· Χ. Χριστοφόρου.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Δημ. Λυκάκης, Ἐλπίς Βλάση.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ· Α. Ριζὸς (32).
ΔΕΛΦΕΓΑΤΩΝ· Κων. Θ. Παπανικολάου (32).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Γ. Γ. Βηρόκος (33).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Εὐφροσύνη Π. Ἀντωνιάδου, Κλ. Ν. Μανωλάτος.
ΟΔΗΣΣΟΥ· Ἀνδρονίκη Τσορογιά (33), Μαρίνα Κλαῖβα.
ΠΕΣΣΕΥΤΗΣ (Ρωσίας)· Ἄννα Σ. Μαγαροπούνη (32).
ΠΟΡΤ. ΣΑ. Ἰ. Δ. Σταθός Λούκας.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· Δημ. Μισοῦλης, Φιλελέθρον Πνεῦμα.
ΣΜΥΡΝΗΣ· Π. Ν. Παντελίδης, Θάλεια Παπαζοῦλου.
ΧΙΩΝ· Σ. Μανωλίδης (32, 32).
ΧΙΟΥ· Πέτρο, Αστονίδης, Μαρία Ε. Πλιτιά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων ὁδὸν τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληρωτὴν καὶ ἐκλήρωσαν κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς δυν· ΔΗΜ. ΜΙΑΟΥΛΗΣ ἐν Ρεθύμνῳ καὶ Π. ΔΡΑΓΩΝΑΣ ἐν Καλαμῆς καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' εἰς μῆνας, ὁ δὲ ἄλλος διὰ μίαν ἐπιμῆριαν.
Πλασθῶν λεπτὰ 10 διὰ τὴν προσεχῆ Διαγωνισμὸν. Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλεπτοῦ τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὕτως οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλεπτοῦ (Ἐπαρτυροῦ 10 παρὰ ἰσοδυναμίαν μὲ 5 λεπτά· ὅσοι διὰ 10 λεπτὰ χρειάζονται γαρματισμὸν 20 παρὰς).

ΔΑΡΥΤΤΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὀδὸς Δώρου 8α
Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰσογυριστοῦ τῆς Παιδείας φρ. τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν γῶραν ἡμῶν ὀφθησας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως φρ. ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶς: Ἐτησίαν φρ. 8,— Ἐξάμηνος. . . > 4,50 Τρίμηνος. . . > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικῶς: Ἐτησίαν φρ. 10,— Ἐξάμηνος > 5,50 Τρίμηνος > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰσάτου μηνός</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ Τῆ, 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 14 Αὐγούστου 1910</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικῶς λπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. 20. 0,20 Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἑκάστον λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον</p> <p>Ἐτος 32ον.—Ἀριθ. 37</p>
--	---	---

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν ἐπομένην διηγήσιν μοῦ ἔκαμε μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας κάποιος φίλος μου, μέλος ἄλλοτε τῆς Ἐταιρείας πρὸς προστασίαν τῶν Ζώων. Τὴν γράφω σχεδὸν αὐτολεξεί καὶ τὴν δημοσιεύω ἐδῶ μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι εἰμπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ ὄχι μόνον νὰ διασκεδάσετε ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ νὰ σκευθῆτε ὅτι κάποτε εἶνε ὑπερβολικὴ καὶ ἀδικος ἡ πρὸς τὰ ζῶα σκληρότης μας.

Ἐποφῆ ἀργησα νὰ κοιμηθῶ, διότι στὸ σπίτι μᾶς ἔκαμεν ἄνω-κάτω ἕνας πελώριος ποντικός. Φαίνεται, ὅτι εἶχεν εἰσελθῆ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐξαναγκασθεὶς ἀπὸ τὴν πείναν νὰ περιπατήσῃ εἰς κεραμίδια, ὑδρορροὰς καὶ γεισώματα προσώπων ὡς γάτα. Τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μας, εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ἦτο μισοανοικτόν, καὶ τὸ ὑάλινον παραθυρόφυλλον ἦτο στηριγμένον πρὸ χεῖρος μ' ἕνα μεγάλο βελούδινον μαξιλάρι καρφιστῶν, παραγεμισμένον με πίτουρα. Ἀπὸ πρῶτον ἔπεσε θῦμα τῆς βουλιμίας τοῦ παρεϊσάκτου. Κατεξέσχισε τὸ βελούδιον καὶ ἤρχισε νὰ καταβροχθίζῃ τὰ πίτουρα. Ἄλλ' εἶτε διότι κάποιος κρότος τὸν δέικοψεν, εἶτε διότι εἶχεν ἀνάγκην οὐσιαστικώτερας τροφῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ συνεχόμενον δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμάτο ἡ θεία μου, καὶ τῆς ἐδάγκασεν ὀλίγον τὸν ἄγκωνα.

Ἐξῆπνησεν ἐκείνη, ἀνεκραύγασεν ἔντρομος, καὶ ὁ ποντικός, ἔντρομος ἐπίσης, ἔσπευσε νὰ τρυπώσῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν δουλάπαν. Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ θεία ἦτο ἀδύνατον

νὰ ἠσυχάσῃ. Ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, καὶ ὀπλισμένη μ' ἕνα παπούτσι, παρεμύνευε τὸν ἐχθρόν. Δὲν ἄργησε τῶντι νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κρύπτην του καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν κλίνην. Ἄλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ἔφαγε τὴν παπούτσιαν, ἡ ὅποια δὲν τὸν ἤγγισε μὲν, τὸν

—παρ' ὀλίγον νὰ εἶπω καὶ τοὺς ἐφεστῆσι τῆς, — εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν παιδιῶν, ἐκάθησεν εἰς τὸν καναπέν, παραδοκῶσα ἐνοπλῆς νέαν ἐξοδὸν τοῦ παντικοῦ. . .

«Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅταν ἡ γυναῖκά μου καὶ ἐγὼ ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τοῦ θεατροῦ. Καὶ μόλις ἀνοίξαμεν τὴν θύραν τῶν τριῶν συνεχόμενων κοιτῶνων, ἡ θεία μᾶς ὑπεδέχθη με φωνὰς φοβικῆς:

«— Ποντικός! . . . Ἐνας ποντικός· τόσος, σὰν κουνέλι, θηρίο! Κοιμώμενον καὶ με δάγκασε ἔσθον ἄγκωνα! . . . Νά, ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ νιπτῆρα εἶνε! Κἀθουμαι καὶ φυλάγω μὴν ἐβγῇ καὶ μᾶς φαί, τὰ παιδιὰ!

«— Πῶ, πῶ, πῶ! ἔκαμεν ἡ γυναῖκά μου. Καὶ τώρα πῶς θὰ κοιμηθῶμε; ἐγὼ δὲ μπορῶ, φοβᾶμαι! . . .

«— Σιγά! τὸ θηρίο! εἶπα ἐγὼ καὶ μετὰ τὸ μπαστούνι μου ἀνεσκέλευσα γενναίως τὰ ὑπὸ τὸν νιπτῆρα.

* *

Ἐμέσως ὁ ποντικός ἐπέταλθη καὶ, ὅπως γίνεται πάντα, πρὶν προσθάσω νὰ τὸν μπαστουίσω, ἐγῶθην πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θείας μου καὶ ἐχάθη. Ἐπρόσθησα ἔμως νὰ τὸν ἰδῶ καλὰ: Ἦτο πραγματικῶς τεράστιος, καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς μοῦ ἐφάνη καὶ εὐμορφος. «— Τί ὄρατο ζῶο! εἶπα.

Ἡ Παιδιά τῆς Διαπλάσεως μετὰ τὸν μικρὸν τριεγγώνον τῆς Σπυριδάκης Π. Καταγεωργίου.